

HONZA
ŠLIVKA

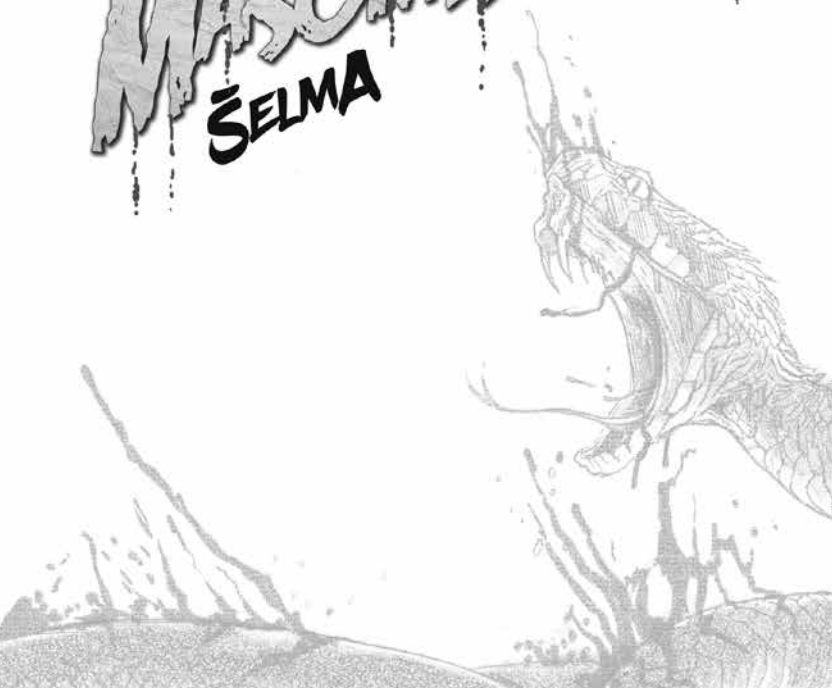
UVÁDÍ:

NA ŠLOMLETNEK
ŠELMA

MAXOMLETNEK

SELMA

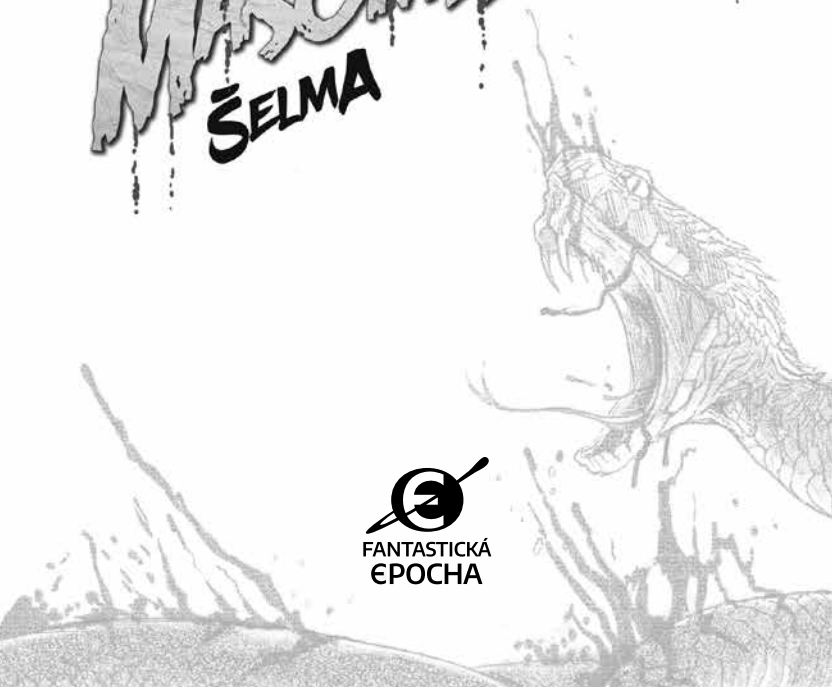

HONZA
SLIVKA

MAXOMLETNEK
ŠELMA

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

© Honza Slívka, 2024

Cover © Jiří Arbe Miňovský, 2024

Illustrations © Jiří Arbe Miňovský, 2024

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2024

ISBN 978-80-278-0208-1

ISBN 978-80-278-1500-5 ePub

ISBN 978-80-278-1501-2 mobi

ISBN 978-80-278-1502-9 pdf

Věnování

*Mé malé Elence.
Andílkovi, který rozzářil náš život.*

Poděkování

*Celému Nakladatelství Epoque.
Děkuji, že mi pomáháte splnit si sen.*

Ať si lidé kritizují armádu, jak chtějí. Nemohu je za to odsuzovat a ani nechci. I já sám jsem měl odjakživa k zeleným mozkům víc než pár výhrad. Jenže ani ne před rokem se ve mně cosi zlomilo a já, Kazimír Nezbeda, učinil krok, jenž bych si nikdy dřív nedokázal představit ani v té nejúchylnější noční můře. Vstoupil jsem do armády České republiky.

Ba co víc, objevil jsem v ní svou novou rodinu.

Přestože můj výčet nedostatků, jako je chatrná tělesná schránka, odpor k řádům nebo nezdravě proříznutá pusa, je na vojáka až nebezpečně dlouhý, zapadl jsem do družstva B jako chybějící dílek skládačky. Během několika týdnů po seznámení se z nás stala sehraná parta, poté přátelé a nakonec i něco víc. Věřím, že v den odletu neexistovala ani v jednom ze tří výsadek směřujících na ostrov Havel skupina podobná té naší. Kdyby na to přišlo, ochotně bych za každého ze svých přátel položil život. Za Sejra, Jítu, Fricka, Dabla, Andyho i Bořitu.

Při výcviku jsme možná patřili k nejhoršímu póvlu a nadřizeným se z nás zvedal žaludek,

ale Luzná všechno změnila tak, jak to dokáže jen samo peklo.

Na novou planetu jsme odletěli jako banda žebráků. Politikům, kteří posledních třicet let rozhazovali peníze plnými hrstmi a ukradli, co se dalo, najednou jejich bezedná studna vyschla. Neměli ani na to, aby nás vybavili jednotným typem výkonných zbraní nebo funkčními stany vhodnými do prostředí dobývaného světa. O těžké technice, jemné elektronice a nejmodernějších lékařských přístrojích ani nemluvě. Každá z těchto položek přitom mohla zachránit stovky životů.

Přenosový systém nás dostal na Luznou – planetu plnou dravců – a řady družstva B začaly řídnout.

Poručík Uhlíř, velící naší čety, se hned od začátku projevil jako ten největší srab široko daleko. Za celý první den ho téměř nebylo vidět. O seržanta jsme přišli při nočním útoku a desátník Gabčo skončil v nemocnici, stejně jako jeho případný zástupce a můj nejlepší kamarád Sejr o pár hodin předtím. Jítě jsme po odpolední otravě místním druhem jedovatých škorpio-nů naštěstí dokázali podat protijed včas, takže se k nám po krátkém odpočinku na ošetřovně brzy vrátila.

Mě k lékaři nikdo neodvezl, i když myslím, že jsem dopadl ze všech nejhůř. Miniaturní

raptoři mi potrhali obličej i podstatnou část těla, jako bych se po koupeli utíral do sucha ručníkem utkaným z ostnatého drátu. Jasně, ve srovnání se střelnou ránou v hrudníku desátníka Gabča nebo se zlámanými kostmi nebohého Sejra to může působit nedůležitě. Jenže lidem se z pohledu na ně aspoň nechce zvracet. Díky bohu Jíťa uměla šít stejně dobře jako leckterý chirurg a zachránila z mé tváře, co se dalo.

Vzhledem k množství zraněných i nedostatku velitelů se dalo očekávat rozpuštění družstva B a přerozdělení jeho členů k podstavovým jednotkám v okolí. Jenže po svítání opět zaúřadovala má proříznutá pusa. Dokázala sice naše družstvo udržet pohromadě, ale za jakou cenu!

Museli jsme vyrazit do džungle, daleko před přední obrannou linií, v jediném elektrickém džípu a bez jakékoliv podpory. Navíc v doprovodu trochu trhlého, přemoudřelého vědátorra bez bojových zkušeností. Ostatní mě za mou prostořekost proklínali a já jen doufal, že nakonec nebude tak zle. Má naděje jakž takž živořila v koutku mého mozku přesně do chvíle, než jsme vjeli mezi první stromy a já spatřil toho největšího ještěra v životě.

Godzilla zaútočila na náš džíp, jako by nic jiného v životě ani nelovila. Když její tlapa

klesala k naší střeše rychlostí rozjetého vlaku, věděl jsem, že dlouhatánské drápy mě probodnou skrz naskrz ještě dřív, než ta monstrózní končetina stihne rozdrtit celý vůz v jedinou mastnou skvrnu...

Nesmíme se bát

Prudká akcelerace zahoupala mým žaludkem a cuknutí vozidla mnou smýklo směrem kupředu. Udeřil jsem obvázanou tvář do zadních sedaček džípu, až mě bolest donutila otevřít dosud pevně svíraná oční víčka.

Vůz couval na plný plyn. Gigantická tlapa narazila do země těsně před jeho nárazníkem. Nejvystouplejší dráp ještěří stvůry navíc stihl rozpárat dvacet centimetrů kapoty. Bořitova blesková reakce za volantem nám všem zachránila život. Profesor vyděšeně ječel vysokým, dívčím hláskem, až uši zaléhaly. Jíta pro změnu nadávala jako špaček. Z úst jí vycházel nepřetržitý proud urážek toho nejhoršího kalibru. Čeští zedníci by pokorně sklonili hlavy a zostuzené dlaždiče odnesli na zádech. Kam se na tohle vespolek hrabali.

Zrzavá vojanda mezi chrlenými vulgarismy plynule střídala cíle svého vzteku. „Chcípni, ty zasranej, gigantickej mamrde.“ Tohle nejspíš patřilo přerostlé ještěrce, překřtěné v rychlosti na Godzillu.

„Kurva, jak to řídíš, ty kostlivá sračko? Musíme vypadnout,“ schytl svůj díl i Bořita, když prudce strhl volant, aby zajel mezi dva obrovské kmeny.

„Jak budeme v táboře, urvu ti tu tvou posranou hlavu za to, žes nás do tohotole dostal,“ otočila zrzka tvář ke mně.

Najednou mi Godzilla nepřišla jako ten nejnebezpečnější tvor v mém okolí.

Naštěstí Jítu vyrušila Andyho shora šátrající ruka. Všem bylo hned jasné, co chce. Prázdný kontejner na municu se totiž skulil po boku vozu o sekundu později. Střelec právě vyprázdnil do stvůry celý zásobník padesátimilimetrového kulometu a s ní to ani nehnulo. Fricek odtláčil zaneprázdněnou zrzku stranou a oběma rukama podal příteli novou schránku. Při manipulaci vsedě byla ta krabice zatraceně těžká a on při tom nahlas funěl námahou.

Kmen stromu nalevo obejmula šupinatá tlapa. Drápy dlouhé přes dva metry zajely do dřeva s lehkostí nože projíždějícího rostlinnou náhražkou másla, kterou jedinou jste v Čechách mohli na pultech cenově dostupných obchodů sehnat.

* * *

Bořita se marně pokusil zacouvat do strany a vyrazit zpátky do tábora. Na podobné legrácky ale byla Godzilla příliš rychlá. Šla po nás hlava nehlava. Omotala své překvapivě pružné tělo kolem stromu jako had. Džíp tudíž musel dál pokračovat v couvání. Krokodýlí čelisti se zabořily do země na místě, kde se ještě před maličkou chvílí nacházelo naše vozidlo.

Bořita naštěstí nelhal. Měl se řízením mnoho zkušeností. Za pomoci zrcátek se proplétal lesem krkolomnou rychlostí, nehledě na terénní vlny, balvany či slabší větve. Godzilla oplývala vzhledem ke své velikosti až neuvěřitelnou pohyblivostí. Kroutila tělem, jako by neměla páteř, odrážela se všemi čtyřmi tlapami a prolezla jakoukoliv škvírkou, přestože to občas chvílku trvalo.

Bořita stočil džíp hlouběji do lesa, čemuž přesně jsme se snažili vyhnout. Už jsem na něj chtěl také vztekle štěknout nějakou urážku, ale šlo pouze o klamný manévr. Vzápětí konečně vyrazil popředu.

Ještěrka byla chytřejší, než vypadala, a zkusila nám nadběhnout. Díky řidičově kličce však ztratila cenné sekundy.

* * *

V kufru to s Dablem a mnou házelo ze strany na stranu. Občas nás nějaký hup vynesl ke stropu, jen aby nás opět udeřila podlaha se vši svou tvrdostí a plnou silou gravitace. Bořita ve vhodný okamžik stočil čumák vozu, obkroužil jednoho pralesního velikána a vyrazil zpět, odkud jsme přijeli, přímo podél boku obřího monstra. To nedokázalo podobný manévr dostatečně rychle napodobit. Aspoň po nás tedy švihlo dlouhým ocasem. Proletěl nad vozem tak těsně, že kdyby Andy v poslední sekundě nepřioplácl své svalnaté tělo na střechu, přišel by o hlavu. Tuny svištícího masa přerazily kmen stromu o průměru jednoho metru jako párátka.

Konečně se mi povedlo vyprostit zpod sebe jeden odpalovač protitankových střel a podat ho dopředu. Z jedné strany praštil do hlavy Jítu, z druhé Fricka.

„Co je kurva zas?“ nadávala zrzka, odmítající se nechat vyrušit od spílání ostatním takovou prkotinou, jako je možná záchrana života. Fricek naštěstí opět pochopil rychleji. Začal rozměrnou trubku soukat nahoru, podél Andyho těla. Kulomet utichl.

Ječícímu profesorovi definitivně došel dech, což zachránilo naše bubínky i jeho vlastní zdraví. Ještě chvíli, a někdo by ho vzal pažbou po hlavě. Aspoň bylo teď lépe rozumět Dablovým

pokynům. „Až řeknu, zastav,“ křikl na Bořitu. Chtěl Andymu poskytnout okamžik klidu k přesnému výstřelu. Ohodnotil bych to jako moudrou myšlenku, kdyby nás ovšem každá sekunda zpoždění nepřibližovala bolestivé smrti. Raketomet byl konečně celý nahoře a já pozoroval Godzillu skrz zadní sklo. „Teď ale nebrzdi! Přidej, blbče, rychleje!!!“ řval jsem na řidiče jako smyslů zbavený.

* * *

Stvůra měla pouhého pronásledování dost a zkusila změnit taktiku. Opřela se celým tělem do největšího stromu v okolí a ohnula ho směrem k nám s děsivou lehkostí. Ostatní si toho také všimli. Řičeli na Bořitu jeden přes druhého a Andy k tomu navíc bušil do střechy. „Změna směru!!!“ Jeho požadavek zanikl v praskání kořenů a větví.

Řidič trhl volantem zároveň se zvukem vývratu. Kdyby pokračoval s jízdou v linii, zavalila by nás koruna stromu. Kmen měl v těch místech ještě dostatečnou tloušťku, aby z dřípku udělal placku.

„Zastav!“ rozkázal Dabl o třicet metrů dál. Ještěr už zase pokračoval v běhu, akorát zvolil snadnější postup po cestě proražené stromem.

Rozlehlou korunu padlého giganta drtil tlapami jako nic. „Až Andy vypálí, vyjeď na volnej prostor. Musíme tu svini dovíst před hlavně všem,“ vyhrkl jsem, nespouštěje oči z monstra.

Poslední slovo podtrhl svistot rakety. Plamenný chvost na okamžik vyšlehl před přední sklo. Za těmihle hračkami musel mít člověk vždycky dost volného prostoru. Zpětný zášleh zastaralých protipancéřových zbraní již v minulosti připravil o život víc než pár lidí. Prázdná roura sklouzla po kufru vozu, Bořita dupl na plyn a stočil předeck stroje k mýtině. Zděšeně jsem třeštil oči na Godzillu kříženou s krokodýlem. Dostala zásah prakticky ihned poté, co Andy stiskl spoušť. Jenže to nemělo absolutně žádný efekt. Raketa explodovala na hrudníku pancéřovaném svaly. Detaily zahalil kouř, ze kterého vzápětí vyrazil tvor ještě našťvanější než předtím, s levým prsem označkováným temně rudým kráterem. Hlubokým, krvácejícím, ale naprosto bezvýznamným.

* * *

Andy slepě šátral pod sebou po další schránce s náboji do kulometu. Jíta konečně zaregistrovala, že jejím řečem nikdo nevěnujeme pozornost, a podala mu rozměrný zásobník vedle

sebe právě ve chvíli, kdy džíp přeskočil jeden vyšší pařez a vyletěl do otevřeného prostoru.

„Přidej!!!“ řval Dabl, až poprskal zadní sklo. Když nepřítele neomezoval odpor okolí, zabral ze všech sil a přibližoval se.

„Uхни vlevo!!!“ rozkázal Fricek ve chvíli, kdy mu došlo, že chce Bořita projet skrz obranný val kolem tábora, obsazený našimi vojáky. To by byl strašný masakr.

„Veď tu svini podél linie. Nesmíme ji pustit dovnitř,“ radil již klidněji, jakmile Bořita poslechl a strhl vozidlo určeným směrem. Díky bohu že mladšího kamaráda poslechl. Ten manévr nám zachránil život. Ještě zrovna provedl pořádný skok, na jehož konci nás měly jeho přední tlapy prošpikovat skrz naskrz.

* * *

Vojáci strážící tábor panikařili. Slyšeli jsme jejich řev i zcela zbytečnou palbu. Předtím sice viděli padající strom i jak snadno náš pronásledovatel třese korunami ostatních. Nicméně doteď netušili, co mají skutečně očekávat. Jak za námi bestie prolétla, skončila pouhých pár desítek metrů od jejich linie. Rázem pod jejím upřeným pohledem nikdo nestřílel. Div že si nehvízдали, nešoupali nohama a nedělali

kukuče, jako že oni nic. Kámen, který jim spadl ze srdce, když Godzilla zahrabala předními tlapami a vystartovala zpátky po nás, byl velký jako planeta. Teprve když k nim byla bestie zády, spustili vojáci zase palbu.

Z kufru jsem měl celý děj jako na stříbrném plátně. Práskaly stovky pušek, které neměly šanci udělat nic jiného než obludu trošku polechtat. Zářící kulometní hadi oproti tomu dokázali mnohem víc. Párali Godzillu jako žhavé nože, pokaždé na jiném místě. Tvor krvácel, ryčel bolestí, ale ani tak nepolevil v pronásledování. Nás džíp mu uvízl v mozku jako hlavní cíl. Postupem podél linie nastavoval svůj bok stále novým střelcům. Přitom mi však připadal čím dál rychlejší. Dosud nás nezlikvidoval pouze díky dobré práci čukrů s motorovými pilami. Zarovnali pařezy těsně u země tak, aby vznikl volný prostor použitelný k čemukoliv. Proto jsme mohli jet opravdu rychle, beze strachu ze zničení vozu. Sice to s námi házelo, občas jsme i skákali, ale Godzilla nás nedohnala.

* * *

Slunce zářilo z oblohy přímo před námi. Bořita si kvůli němu musel dokonce sklopit stínítko. O to víc mě proto překvapilo, když mé oči

oslnily ostré paprsky světla přicházejícího zezadu. Nebylo to však slunce, nýbrž exploze.

Zaduněla ohlušující rána a obří dravec zmizel v ohni. Tlaková vlna nás popohnala rychlostí raketového pohonu. Vůz nabral hranu pařezu a dobré tři metry letěl vzduchem, než konečně dopadl na kola. Bořita definitivně zastavil.

Bez předchozí dohody jsme všichni vystoupili a tiše zírali na obraz zkázy. Godzilla byla definitivně mrtvá. Ležela na zemi, prakticky rozervaná vedví. Občas jí ještě cukl nějaký posmrtný tik. Všude kolem přšelo maso a vnitřnosti. Pohled mi padl na muže s puškou u jednoho kulometného hnízda. Měl pod hlavní hranatou krabičku, ze které směřoval k zemi laserový paprsek, viditelný i za denního světla. Vítězně zapumpoval paží naším směrem.

„Rád vidím, že velení hejblo prdelí a konečně vybalilo rakety,“ vydechl Dabl s nekonečnou úlevou v hlase. Také on zaregistroval muže, který pomocí paprsku raketu navedl.

„Tohle bylo fakt vostrý. Doufám, že to někdo natočil.“ Andy měl v hlase nezvyklé nadšení. Překvapeně jsme se po něm ohlédli. Jako jediný zůstal ve voze, stále napůl vysunutý ze střešní střílny. Rozražené čelo mu skoro nekrvácelo. Pravděpodobně si ránu způsobil o kulomet při závěrečné explozi. Celkově musel být

potlučený nejvíc z nás všech. Přestože hrany otvoru byly obložené měkkým materiálem, prožil tam nahoře opravdové rodeo.

„Neposlouchejte ho. Má otřes mozku, kokot jeden,“ mávla nad ním rukou Jíťa.

„Pánové a dámo?“ Profesor Syrový se stále celý třásl. Sundal si brýle, aby si mohl otřít zpočenou tvář. „Nerad to říkám, ale musíme zpátky do práce. Všichni na nás čekají.“

Polkl jsem žluč, která mi při jeho slovech vystoupala do krku. Měl pravdu. Tenhle příšerný zážitek na našich povinnostech nic neměnil. Téměř pietně jsme zalezli do vozu a zamířili do lesa. Dokonce i Jíťa v tu chvíli projednou mlčela.

* * *

Napodruhé to nebylo tak hrozné. Zvolili jsme jinou taktiku. Proplétat se mezi stromy po obvodu paseky nám přišlo až moc tísnivé. Bylo lepší pokaždé zajet do hloubky nějakých čtyřiceti metrů, obkroužit poslední strom, za který jsme se odvážili, zamířit zpátky, na pasece provést další otočku, pár sekund se vzpamatovat a celý proces opět zopakovat. Mělo to hned několik světlých stránek. Například jsme byli polovinu času jízdy nasměrování k táboru. Díky tomu mohli ostatní sledovat náš postup a my

zase jejich. Navíc nám každý pohled na spalující slunce zvedl náladu. Kácení stromů započalo ihned po naší druhé otočce. Sledoval jsem jednotky vojáků neochotně se nořící do lesa, následované desítkami čukrů. Ozbrojenci utvořili mezi stromy malý půlkruh, v němž mohli dělníci bezpečně pracovat. Jakmile měli hotovo, všichni se s úlevou stáhli a vpřed vyrazily jednotky dosud strážící sousední prostor z bezpečné vzdálenosti. Tyto čtyři už měly jistou výhodu, již představoval vykácený prostor na jedné jejich straně.

* * *

Ulehčovali jsme svým spolubojovníkům práci, jak jenom to šlo, a pálili všechna podezřelá, neprůhledná křoví. Právě kvůli tomu vezl náš vůz několik bas se zápalnými lahvemi. Andy musel hlídat okolí. Nikdo nechtěl, aby třeba jen na vteřinu pustil kulomet z rukou. Proto vrhání ohně zůstávalo na mně. Sám jsem si předtím tuto nebezpečnou pozici vybral jako trest za zatažení družstva B do vražedného podniku. Tohle všechno byla moje chyba, což samozřejmě každou chvíli někdo neopomněl hlasitě zdůraznit.

Džíp projížděl mezi stromy rychlostí lidské chůze. Fricek s Jítou měli zadní okénka

dokořán a občas se museli pořádně nahnout, aby na strom, u kterého jim Bořita přibrzdil, vůbec dosáhli. Hlavní bylo dělat značky dobře viditelné, ideálně i z více stran, aby je čukři vždy viděli. Proto se s tím ti dva nepárali a čmárali pokaždé pořádně tlusté čáry. Křevčovitě tiskli trysku spreje, dokud měli kmen v dosahu. Dabl seděl v otevřeném kufru, třímaje na klíně připravenou pušku. Vedle něj stály dvě basy s dynamitem. Já šel za vozem s kulovnicí taktéž v pohotovosti. Občas jsem musel o pár kroků podběhnout, rychle postříkat nějaký strom sprejem a hned zase mazat zpátky. Jakmile se nám v dosahu ocitlo nějaké křoví nebo jsme v pronikajících paprscích slunce spatřili bujnou zeleň kryjící možné protivníky, podal mi Dabl zapálenou lahev. Zprvu jsem plánoval jet v kufru a vyskakovat, pouze nebudeli zbyti. Po prvních dvaceti výstupech mě to však přešlo. Bylo snadnější kráčet těsně za vozem. Měl jsem tak lepší rozhled i více možností jednat. Ke spoustě stromů se například džíp nedostal a někdo musel těch pár metrů ujít po svých. Jednotky, které se po včerejším přistání dostaly v rojnici až sem, používaly oheň hojně, ale neriskovaly vlastní bezpečí kvůli pálení vzdálenějších cílů. Projížděli jsme tedy kolem hustých křovisek skrytých za kmeny stromů

a naše trasa většinou končila v absolutní divočině. Tehdy zápalné granáty doslova přešly. S plýtváním si nikdo z nás starosti nedělal. Proto jsme přece přivezli tyhle hračky s sebou v takovém množství.

* * *

Nakolik je naše pozice nebezpečná, se projevovalo každým okamžikem. Dravců byla kolem spousta. Postupně jsme začínali věřit našemu vozu a poznávali jsme taktiku nepřátel. Dobře jsem si včera všiml, jak dravci útočí ve vlnách. Jako by jich někde byly celé ohrady, ze kterých je kdosi postupně vypouštěl, hezky jeden druh po druhém. Snad to bylo opravdu tím, že se navzájem neměli rádi. Nebo jedna smečka zastrašovala svou přítomností druhou.

* * *

O inteligenci obyvatel Luzné se na Zemi vedly sáhodlouhé debaty. Rád jsem sledoval přímé přenosy ze setkání odborníků. Kdo by čekal, že staří vědci tak často ztrácejí nervy a své argumenty nadšeně obhajují pěstmi? Kolikrát to tam vypadalo stejně jako při všeobecně oblíbených demonstracích proti antidiskriminacím.